

фахівцями. До того ж інтеграція знань з різних дисциплін в освітній процес підготовки майбутніх агроінженерів усуває низку недоліків: недостатню мотивацію вивчення загальноосвітніх дисциплін, дублювання та неоднакове трактування спорідненого навчального матеріалу, асинхронність у вивченні окремих тем, недотримання наступності у викладанні дисциплін тощо (Burda, 2024; Ihnatenko, 2022).

Саме впровадження інтегративного підходу забезпечує можливість використання єдиного підходу до пізнавальних прийомів, у процесі вивчення суміжних дисциплін. Слід також наголосити на тому, що інтеграція знань, окремих понять чи тем повинна бути теоретично обґрунтованою, а рівні інтеграції можуть бути різними – (повна інтеграції знань, інтеграції модулів чи окремих тем зі збереженням специфіки програм, навчально-методичних посібників тощо).

ЛІТЕРАТУРА:

1. Yurii, Burda, Tetiana, Samus, Evelina, Bazhmina, Olha, Bondarenko, Dmytro, Myrnyi (2024). Shaping the competencies of the future: the importance of developing soft skills in higher education within the landscape of information technologies. *AD ALTA: Journal of Interdisciplinary Research*. Vol. 14, Issue 1, Special Issue XL. 110-116.
2. Авраменко, Є. В., Опанасенко, В. П., Самусь, Т. В. (2023). Формування професійної компетентності майбутніх агроінженерів щодо використання AgTech-інновацій у сільському господарстві. «Наука і техніка сьогодні» (Серія «Педагогіка», Серія «Право», Серія «Економіка», Серія «Фізико-математичні науки», Серія «Техніка»), 10(24), 188-197.
3. Ihnatenko, H., Samus, T., Ihnatenko, O., Opanasenko, V., Vovk, B. (2022). Forming intending teachers' health preserving competence in the educational environment of higher educational institution. *ScienceRise: Pedagogical Education*, 2 (47), 27-34.
4. Опанасенко, В. П., Самусь, Т. В. (2023). Міждисциплінарний підхід як основа компетентнісного підходу в закладах вищої освіти. «Перспективи та інновації науки» (Серія «Педагогіка», Серія «Психологія», Серія «Медицина»), 9(27), 337-347.
5. Самусь, Т. В. (2023). Формування екологічного світогляду майбутніх агроінженерів у процесі фахової підготовки на засадах інтегрованого підходу. «Вісник науки та освіти (Серія «Філологія», Серія «Педагогіка», Серія «Соціологія», Серія «Культура і мистецтво», Серія «Історія та археологія»)), 10(16). 794-806.

Смаїлова Таміла

Житомирський державний університет імені Івана Франка
м. Житомир, Україна

ГРОМАДЯНСЬКЕ ВИХОВАННЯ УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ У ПЕДАГОГІЧНІЙ СПАДЩИНІ В. СУХОМЛИНСЬКОГО

У статті висвітлено погляди і практичний досвід В. Сухомлинського з проблеми громадянського виховання, обґрунтовано їх актуальність для функціонування сучасної системи освіти. Виокремлено основні ідеї В. Сухомлинського щодо сутності та напрямів громадянського виховання у сучасній новій українській школі.

Ключові слова: громадянське виховання, громадянин, патріот, національна свідомість, учнівська молодь, спадщина В. Сухомлинського.

Відродження незалежної демократичної української держави та виборювання її суверенітету зумовлюють потребу в активізації громадянського, патріотичного і національного виховання молоді. Це вимагає звернення, перш за все, освітян до вивчення і використання досвіду видатних українських учених, які присвятили своє життя і педагогічну діяльність вихованню у молоді – найкращих рис громадянина України. Саме таким був В. Сухомлинський, який залишив нам у спадок, педагогічну спадщину, присвячену проблемам громадянського, патріотичного і національного виховання.

Огляд наукових джерел дає підстави стверджувати, що проблемі громадянського виховання молоді присвячені роботи багатьох сучасних українських учених. Зокрема, ключові поняття громадянської освіти досліджували: М. Боришевський, О. Красовська, О. Пошетун, І. Осадчий, С. Якименко, Т. Яцик та ін. Дослідженню поняття «громадянськість як категорія» присвячені роботи: Н. Косаревої, А. Снігур, Л. Корінної та ін. Вітчизняна педагогічна думка значну увагу приділяє вивченню творчої спадщини В. Сухомлинського (С. Денисюк, Н. Дічек, І. Зязюн, О. Коваль, Л. Мілков, О. Сухомлинська та ін.) та зарубіжних учених (В. Іфферт, Р. Штайник, Е. Гартман, М. Біблюк, С. Лашин, Л. Мілков, А. Кокеріль та ін.).

Мету всієї педагогічної діяльності В. Сухомлинський бачив у вихованні всебічно розвиненої, гармонійної особистості, в розквіті всіх її якостей, серед яких найбільш ваговими ті, що характеризують справжнього громадянина. Всебічно розвинена людина – це громадянин, патріот ... мужній захисник рідної землі – чесний, умілий, закоханий у свою справу, трудівник, вірний батько і чоловік. (Сухомлинський, 1976, С. 90.). Громадянин і патріот – це соціально активна людина. Падіння соціальної активності – це страшно, – пише В. Сухомлинський, – особливо серед молоді. Це біда нації. Тому він радив чим раніше ознайомлювати дітей з моральними основами українського суспільства, сформулювати позитивне до них ставлення, викликати загострений інтерес до поняття добра і зла, організовуючи виховний процес так, щоб співпереживання, щирість, співчуття, людяність проявлялися у діяльності.

Громадянські почуття – це найвищі й найблагородніші рухи душі, вони звеличують людину, утверджують у ній суспільну свідомість, честь, гордість. Громадянські почуття є головним джерелом моральної чистоти (Сухомлинський, 1970, С. 227).

Василь Олександрович Сухомлинський наголошував, що, коли школяр вступає в підлітковий вік, вихователі та суспільство, повинні зберігати і розкривати те, що закладено в дитинстві, формувати громадянина, для якого моральні ідеї... перетворюються в норми і правила поведінки. Цей процес, підкреслював він, можливий лише за умови багатогранної духовної діяльності, без якої немає потягу до ідеалу, немає живої людської особистості.

Видатний педагог наполягав на створенні оптимальної системи педагогічного впливу на вихованців, яка спрямована на всебічний розвиток його здібностей і формування основних духовних потреб, які реалізуються в творчій праці. Василь Олександрович підкреслював, лише насичення вільного часу працею, що збагачує духовне життя, може зробити людину щасливою.

У своїх творах В. Сухомлинський надає важливе значення формуванню національної гідності, оволодіння знаннями правдивої історії і культури українського народу, дотриманню звичаїв, які не лише зберігають моральні стосунки людей, а й сприяють формуванню моральних чеснот.

В. Сухомлинський пов'язує громадянське виховання з національним і патріотичним. Він вважає, що школа має триматися на трьох культах: культ матері, Батьківщини і слова. Світ стає ближчим і ріднішим, коли звернення йде рідною мовою. Зі словом прийде до людини почуття людяності, гуманності, гідності, найкращих і найглибших почуттів, – пише В. Сухомлинський.

Надаючи великого значення формуванню високих моральних якостей і норм поведінки у становленні юного громадянина, В. Сухомлинський сформулював принципи морального виховання, які у Павлівській середній школі називали «Азбукою моральності», тобто тими основами, на яких має ґрунтуватися життя кожної людини. Юнаки і дівчата прагнуть якомога глибше осмислити і правильно оцінити моральну сферу внутрішнього світу, визначити своє місце в сучасному і, особливо, в громадському житті, обрати собі життєвий шлях.

Саме досвід В. Сухомлинського у роботі з молоддю в Павлівській середній школі переконує нас в тому, що людина, яку ми виховуємо, яка є громадянином українського суспільства, здатна берегти й охороняти Батьківщину, приумножувати матеріальні і духовні цінності, має бути духовно багатою і красивою в усіх сферах життя, у всіх багатогранних і невичерпних відношеннях. Через усі праці В. Сухомлинський проводить основну ідею – ідею самоствердження і становлення особистості громадянина у творчій праці на благо суспільства.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Сухомлинський, В. О. (1976). Вибрані твори в 5-ти т. Т. 1., (с. 90). К.: Рад. школа.
2. Сухомлинський, В. О. (1970). Народження громадянина: [про виховання підлітків]. (288 с.) Київ: Рад. школа.
3. Сухомлинський, В. О. (1977). Павлиська середня школа. Вибр. тв.: в 5 т. (с. 7-390). Київ: Рад. школа.
4. Сухомлинський, В. О. (1977). Як виховати справжню людину. Вибрані твори: у 5-ти т. Т. 2. (149 с.) Київ: Рад. школа.

Сущенко Мілана

ВСП «Економіко-правничий фаховий коледж»
Запорізького національного університету
м. Запоріжжя, Україна

SLANG AND EVERYDAY LANGUAGE: THE USE OF SLANG IN ENGLISH-SPEAKING COMMUNITIES AND HOW IT CONTRIBUTES TO THE CREATION OF NEOLOGISMS

The study explores the role of slang in English-speaking communities and its contribution to the creation of neologisms. It delves into the origins and characteristics of slang, its sociolinguistic implications, and its influence on the development of neologisms. The study highlights the impact of rapid technological development and popular culture on the formation of neologisms from slang, providing examples.

Key words: *slang, neologisms, digital communication, language evolution, impact.*

The purpose of the study is to delve into the topic of slang and how it contributes to the creation of neologisms.

The use of slang is pervasive in English-speaking communities, serving as a means of informal communication and cultural expression. This study seeks to examine the multifaceted role of slang in everyday language and its influence on the development of neologisms. By delving into the origins and characteristics of slang, as well as its sociolinguistic implications, this research aims to uncover the mechanisms by which slang contributes to the enrichment and diversification of the English lexicon.

Neologisms, or newly coined words and expressions, play a pivotal role in the evolution of language. These linguistic innovations often emerge in response to societal, technological, or cultural shifts, and slang has been a fertile ground for the creation of neologisms. The formation of neologisms from slang involves several processes and phenomena that are essential to understand in the context of everyday language evolution.

The rapid development of technology and the influence of popular culture have significantly impacted the formation of neologisms from slang. As new technologies emerge and cultural trends evolve, slang terms are often coined to